USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **S. L,** zastoupená advokátkou Mgr. Libuší Hrůšovou, se sídlem Veverkova 2707/1, Plzeň, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2022, č. j. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2023, č. j. 16 Ad 31/2022 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2022. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalované vydané v prvním stupni ze dne 7. 3. 2022, jímž jí byl přiznán podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ode dne 1. 1. 2022 invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 16 697 Kč. Žalobkyně se domáhala přiznání invalidního důchodu od dřívějšího data, dle svého názoru byla invalidní ve II. stupni již od 9. 4. 2021(10. 4. 2021).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud především z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) ze dne 7. 12. 2022 ve znění jeho doplňků ze dne 15. 2. 2023 a ze dne 8. 3. 2023. Na základě tohoto důkazu měl krajský soud za prokázané, že ke dni 1. 1. 2022 byla žalobkyně invalidní ve III. stupni, neboť míra poklesu pracovní schopnosti dosáhla 70 %. Zdravotní stav žalobkyně byl hodnocen podle kapitoly XIII, oddílu A, položky 1d, přílohy k vyl. č. 359/2009 Sb., důvodem přiznání

invalidity byl stav po operaci TEP kolene vpravo ze dne 26. 1. 2022 a navazující rehabilitace a rekonvalescence. Uvedený zákrok byl spojen s těžkým postižením pohybových schopností, omezením celkové výkonnosti organismu a značným omezením denních aktivit. Je však předpoklad stabilizace zdravotního stavu. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno v návaznosti na ukončení výplaty nemocenských dávek. Tento posudek (ve znění doplňků) vyhodnotil krajský soud jako úplný a přesvědčivý, napadené rozhodnutí proto shledal zákonným.

[3] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) z důvodů, které výslovně nepodřadila žádným zákonným ustanovením, podle obsahu by je však bylo možno klasifikovat jako důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že žalovaná věc nesprávně posoudila, neboť měla nejprve ode dne 10. 4. 2021 přiznat stěžovatelce invalidní důchod pro invaliditu II. stupně pro stav po zlomenině horních končetin a poté teprve od 1. 1. 2022 invalidní důchod pro invaliditu III. stupně pro postižení dolních končetin. Stěžovatelka uznává, že by v tomto případě musela vrátit nemocenské dávky, oproti tomu by však již byla poživatelkou důchodu.

[4] Krajský soud se podle ní s názorem žalované ztotožnil, aniž se však vypořádal s jejími námitkami, a aniž by uvedl zákonné ustanovení, které by vylučovalo možnost přiznat nejprve invalidní důchod pro jedno zdravotní postižení a poté vyšší stupeň tohoto důchodu pro jiné postižení. K tomu stěžovatelka upozornila, že v původním znění posudku PK MPSV ze dne 7. 12. 2022 byla sice uznána invalidní pouze ve II. stupni, ale už od 4. 10. 2021. Navrhla proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvody přijatelnosti kasační stížnosti neuvedla.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná upozornila, že žádným důkazem provedeným v soudním řízení nebyla invalidita II. stupně ke dni 9. 4. nebo 10. 4. 2021 prokázána, další námitky stěžovatelky jsou pak natolik obecné, že nesplňují požadavky na formulaci důvodů kasační stížnosti.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. Kasační soud se vymezením pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[8] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií pramenících ze závěrů již zmiňovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly judikaturou NSS řešeny, nebo 2) které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) je dána potřeba učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozsudku bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] V projednávané věci stěžovatelka neoznačila žádný důvod přijatelnosti své kasační stížnosti a nenalezl ho ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Nejblíže má k jednomu z výše uvedených důvodů (bodu 4) tvrzení stěžovatelky, že se krajský soud řádně nevypořádal s jejími žalobními námitkami a že je tak napadený rozsudek *de facto* nepřezkoumatelný. Takové hrubé pochybení však Nejvyšší správní soud ve věci neshledal. Krajský soud provedl ke zjištění skutkového stavu svým rozsahem nadstandardní dokazování, důkazy pak řádně zhodnotil a vyvodil z nich odpovídající závěry. Přisvědčit lze stěžovatelce pouze v tom, že mohl podrobněji vysvětlit, proč by jí v kombinaci skutkových a právních důvodů nebylo možno přiznat invalidní důchod od dřívějšího data (viz odst. 23 napadeného rozsudku). Intenzity nepřezkoumatelnosti však tento nedostatek nedosahuje. Nejvyšší správní soud proto jen na okraj podotýká, že stěžovatelka pobírala nemocenské dávky od 19. 4. 2021 do 22. 6. 2021 a od 28. 6. 2021 do 31. 12. 2021 pro onemocnění, pro něž byla později uznána invalidní ve III. stupni, předtím od 8. 10. 2020 do 9. 4. 2021 pobírala nemocenské dávky pro stav po fraktuře obou zápěstí. Přiznání invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně z důvodu tohoto postižení od 10. 4. 2021 by tak sice bylo teoreticky možné, žádný stupeň invalidity však k tomuto datu nebyl prokázán (viz posudek PK MPSV ze dne 7. 12. 2022).

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že projednávaná věc svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, proto její kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Vzhledem k ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. nepřipadá v daném případě v úvahu aplikace usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, bod 52.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu